

Isabella Verona:

2 de maig a la 1.00 de la matinada:

-Isa, ja sóc a casa! -deia cridant, sense ressonar, com un boig.

-Què passa Michael, no pot ser, un altre cop borratxo, fins quan? -deia a mig plorar.

-Tu calla que el que mana aquí sóc jo! Si jo dic seu, tu seus, si jo dic calla, tu calles, val?- estava histèric, els seus ulls estaven plens de fúria i descontrol.

Vaig baixar la mirada amb els meus ulls morats de fa unes setmanes i va començar a caure un rierol imparable

- Que vols de mi! Per què jo? Per què!

-Au va vinga...Ens anirem a divertir una estona al quarto...Et prometo que t'oblidaràs de tot...-deia seductor, però aquest truc ja me'l sabia.

-No t'acostis a mi! Ni se t'acudeixi! -tenia poques forces, ja no aguantava més aquesta tortura.

-Calla estúpida! Ho faràs per les bones o per les males!

Em va agafar pels cabells i em va conduir a el seu quarto i, com cada nit, em violava sense compassió, obligada a jugar a els seus jocs bruts i a callar, em sentia com un xiclet al que pots mastegar i escopir, tirar-lo i aixafar-lo. Però al cap i la fi és normal, no? Ningú és feliç.

Al dia següent em vaig llevar i estava sola al llit, com sempre, però avui em sentia especialment insignificant, així que em vaig vestir i el vaig ignorar. En el fons ja sabia què passava, però tenia por, terror, estava sola i perduda, cada dia que passava aguantava menys. Sola en aquest abisme sense sortida, que m'ofega sense compassió, sento que no soc res, només una eruga petita i amb dificultats per ser papallona, la qual cada cop és més transparent.

En la resta del dia Michael no va aparèixer, ja hi estava acostumada, però em sentia culpable, de tot. La mare em va trucar, després de 3 anys sense parlar, només volia avisar que el pare estava malament, que la pròxima trucada només significaria una cosa. Després va penjar i vaig anar directament al vàter a vomitar, m'hi vaig quedar una bona estona.

8 de maig a les 14.12: Estic sortint del metge, sí, estic embarassada, no és que no estigui contenta però el bebè ho complica tot i...Que n'opinarà el Michael?

15 de setembre a les 21.02: S'obre la porta.

-Isa, què hi ha per menjar?- va dir relaxat, deixant les coses a la seva habitació.

-Amm...-no sabia què respondre, no havia fet res en tot el dia.

-Nena, t'he dit que què hi ha per sopar?-va dir una mica més impacient.

-Hem de parlar...vaig dir, directa al gra.

Es va seure al sofà i em va mirar de forma que vaig comprendre que ja podia disparar.

-Estic embarassada.

I en aquell precís moment vaig comprendre que sí que era una papallona, però que mai més tornaria a volar.

-Inna (インナ)